

ה"ת 45058/06/16 - שי רואה-בעצמו נגד משטרת ישראל - תחנת עיירות, פרחאן נבארי, ג'מאל חמאמדה

בית משפט השלום בבאר שבע

ה"ת 45058-06-16 רואה נ' תחנת עיירות
תיק חיצוני: פ"א 93218/2014

בפני כב' השופט ד"ר יובל ליבדרו
המבקש: שי רואה-בעצמו ע"י ב"כ עו"ד קליין
נגד
המשיבה: משטרת ישראל - תחנת עיירות
המשיבים הפורמאליים: 1. פרחאן נבארי 2. ג'מאל חמאמדה

החלטה

מבוא

1. לפני בקשה להחזרת תפוסים - שני אופנועי שטח האחד מדגם CRF450R (להלן: "תפוס 1") והשני מדגם CRF250R (להלן: "תפוס 2"), (להלן: "התפוסים") - אשר נמצאים ברשות המשיבה. המבקש והמשיבים הפורמאליים טוענים לבעלות על התפוסים ועותרים להחזיר את התפוסים לידיהם. המבקש טוען לבעלות על שני התפוסים ואילו המשיב הפורמאלי 1 טוען לבעלות על תפוס 1 בעוד המשיב הפורמאלי 2 טוען לבעלות על התפוס 2.

המשיבה לא התנגדה להחזרת התפוסים והותירה את שאלת זהות האדם אליו יוחזרו התפוסים לשיקול דעת בית המשפט. המשיבה ציינה כי כנגד כל אחד מהמשיבים הפורמאליים נפתחו תיקי חקירה בגין חשד לזיוף אופנוע, גניבת אופנוע והחזקת רכוש מזוيف, תיקים שנסגרו מעילה של חוסר ראיות.

2. הבקשה שיזמה ההליכים בתיק היא בקשת המבקש מיום 22.06.16.

ביום 05.07.15 התקיים דיון בבקשת המבקש. מצאתי לדחות את המשך הדיון לצורך קבלת תגובת המשיבים הפורמאליים, שאצלם נתפסו התפוסים, לבקשת המבקש. בהמשך התקיים דיון בנוכחות הצדדים כולם ו/או באי כוחם.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המבקש טען כי המבקש הוא בעלים של עסק למכירת אופנועים שבין היתר משמש כסוכנות מורשית

של חברת "הונדה" בנתניה. ב"כ המבקש טען כי התפוסים נגנבו במהלך התפרצות לעסקו של המבקש, בין התאריכים 23.02.14 ל-24.02.14. עוד ציין ב"כ המבקש כי פרט לתפוסים נגנב גם אופנוע שלישי, שלגביו ניתנה החלטה של בית המשפט בנתניה להחזירו לידי המבקש, ואולם זה לא הוחזר בסופו של יום נוכח העובדה שהוא "נעלם" למשיבה.

ב"כ המבקש טען כי מספרי השלדה של התפוסים נמחקו או זויפו, כשבאחד מהם מחקו את שלושת הספרות האחרונות במספר השלדה ובאחר מחקו את מספר השלדה הקודם והטביעו מספר שלדה אחר במקומו. ב"כ המבקש ציין כי קיימים סימנים ייחודיים באופנועים המעידים על בעלותו בתפוסים.

ב"כ המבקש צירף תיק מסמכים ביחס לכל אחד משני התפוסים הכוללים אישור בדבר הגשת תלונה ביום 25.02.14 על פריצה לבית העסק; רשימת מספרי השלדה של האופנועים שנגנבו, ביניהם בין היתר מספרי השלדה של התפוסים, שהועברו למשטרה ביום 12.03.14; רישיון כלי תחבורה על שם המבקש ביחס לתפוס 1 ובו מצוין התאריך 08.09.13 כתאריך בעלות (ללא בעלים קודמים); תמונות של התפוסים לפני הפריצה ותמונות של התפוסים שצולמו בתחנת המשטרה לאחר שנתפסו ומסמכים נוספים.

עוד עולה מהמסמכים כי הבעלים של התפוס 2 הוא אח המבקש (להלן: "המתלונן").

ביחס לטענות המשיבים הפורמאליים לבעלות על התפוס טען ב"כ המבקש כי אלו לא באו בדרישה או בקשה בעבר להחזיר אליהם את התפוסים.

4. המשיב הפורמאלי 1, שהתייצב לדיון שהתקיים ביום 18.09.16, טען כי רכש את התפוס 1 בתמורה לסכום של 25,000 ₪, אותו שילם במזומן, בתאריך 30.08.14. כן טען המשיב הפורמאלי 1 כי בידו זיכרון דברים ועדויות של עדים שנחקרו בתחנת המשטרה המעידים על הרכישה.

המשיב הפורמאלי 1 הוסיף כי לא העביר בעלות על התפוס 1 מכון שמדובר בכלי שטח שלגביו לא מתבצעת העברת בעלות. המשיב הפורמאלי 1 ציין כי הוא החזיק בתפוס 1 כשנתיים וכי לאחר שפרסם אותו למכירה באינטרנט הוא נתפס על-ידי המשטרה.

המשיב הפורמאלי 1 צירף את זיכרון הדברים.

5. המשיב הפורמאלי 2 לא התייצב לדיון אך בא כוחו, אשר התייצב בשמו לדיון, טען בדומה למשיב הפורמאלי 1, דהיינו כי המשיב הפורמאלי 2 הוא בעליו של התפוס 2 וכי יש בידו זיכרון דברים המעיד על רכישת התפוס 2 בסכום של כ- 32,000 ₪ לפני כשנה. ב"כ המשיב הפורמאלי 2 ציין כי התפוס 2 נלקח ממרשו שעה שזה פרסמו למכירה באתר באינטרנט. ב"כ המשיב הפורמאלי 2 ציין אף הוא כי באופנועים מסוג זה לא ניתן לבצע הליך של העברת בעלות.

6. סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ") מעניק לבית המשפט את הסמכות להורות כיצד לנהוג בחפץ התפוס. בין היתר, רשאי בית המשפט להורות על החזרת החפץ התפוס לבקשת אדם התובע לזכות עליו:

**"עלפיבקשתשוטרהסומןלכךעלידיקציןמשטרהבדרגתמפקחמשנהאובדרגהגבוההמזודרךכללאולע
ניןמסוים (להלן- שוטר מוסמך) אועלפיבקשתאדםהתובעזכותבחפץ,
רשאיביתמשפטשלוםלצוותכיהחפץיימסרלתובעהזכותאולאדםפלוגי,
אושניהגובואחרתכפישורהביתהמשפט- הכלבתנאיםשייקבועבצו".**

7. בית המשפט העליון עמד לא אחת על מהות הקביעה בדבר גורל החפץ התפוס הניתנת במסגרת סעיפים 34 או 36 לפסד"פ ואת העובדה כי אין מדובר בהכרעה שיפוטית בעלת אופי פלילי. בית המשפט העליון הדגיש גם את אופייה הזמני של ההכרעה בדבר הזכויות בנכס התפוס ואת האפשרות המוענקת לאדם התובע זכות בנכס לתבוע את זכותו בהליך אזרחי.

בעניינים אלה ראו ע"פ 426/87 **זכריה שוקרינ' מדינת ישראל** פ"ד מב(1) 732:

"...ההכרעה מה ייעשה בחפץ שנתפס עשויה אמנם להיות תוצאת לוואי של הדין הפלילי, אך לא דווקא על-פי שיקולים פליליים, וגם הצו עצמו אין בו אופי עונשי או פלילי. גם אמות המידה לבירור כל אחד מהנושאים אלה שונות הן וכך גם כמותהראיות, כאשר למתן צו מה ייעשה בחפץ התפוס או למי הוא יימסר, אם בכלל, די במבחן ההסתברות כנדרש בהליך אזרחי. נמצא, כי המחוקק הקנה לבית המשפט, כנראה משיקולי יעילות, סמכות להורות במסגרת ההליך הפלילי או מיד לאחריו, בנושא שמבחינה מהותית וגם דיונית שונה הוא מההליך הפלילי גופו, כאשר ההכרעה והתוצאה בעניין האחד לא בהכרח מכריעות לגבי השיקולים בעניין השני..."

בהמשך הדברים, בצטטו מע"פ 506/82 **שלמה גלזן נ' מדינת ישראל** פ"ד ל"ז (1) 409, הדגיש בית המשפט העליון כי מדובר בהכרעה זמנית וכי צד שלא קיבל לידיו את התפוס מידי המשטרה לא איבד את זכותו הקניינית בתפוס:

"...שצו כזה מהווה הכרעה זמנית גרידא. יחד עם זאת יש בה כדי להעביר את נטל הראיה על מי שטוען, כי החפץ אינו מגיע לאדם לו נמסר בתוקף הצו. לשון אחרת, הצו בענייננו אינו גורר אחריו אבדן זכותו של המערער..."

בבש"פ 2671/01 **שלמה סיני נ' ז'אן מילרה** (פורסם בנבו) עמד בית המשפט העליון על המבחן ועל התשתית הראייתית הנדרשת לקבלת הכרעה בדבר הזכויות בחפץ התפוס:

עמוד 3

"האפשרות המוענקה לאדם התובע זכות בחפץ לפתוח בהליך אזרחי רגיל לשם החזרת הנכס אליו מחזקת את האופי המינהלי והזמני של הצו. אני גורס כי טיבו זה של הצו משליך במישרין על כמות הראיות הדרושה לשם הכרעה במסגרת סעיפים 34 ו-36 לפסד"פ. מאחר שההחלטה של בית-המשפט אינה מכריעה את שאלת הזכויות המהותיות בחפץ, ומאחר שאפשר להשיג עליה בהליך אזרחי רגיל, הרי אפשר להחיל לגביה, בשינויים המחויבים, את העקרונות של המשפט המינהלי בדבר כמות הראיות הדרושה בהחלטות של רשויות המינהל. ביסוד "כלל הראיה המינהלית" מצוי מבחן הסבירות. ראה י' זמיר הסמכות המנהלית (כרך ב) [13], בעמ' 756-753. בלי לקבוע מסמרות הייתי מאמץ בסוגיה הנדונה את העיקרון כי לצורך ההכרעה בדבר מסירת החפץ די בראיה לכאורה כי הטוען לזכות זכאי להחזקתו" (הדגשה במקור, י.ל.).

8. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים, בתיק החקירה ובמסמכים המצורפים הגעתי לכלל מסקנה כי בשלב זה יש למסור את התפוסים לידי המבקש. סבורני כי התשתית הראייתית שהוצגה בפניי מצביעה, ברמה הנדרשת לסוג זה של הליך, כמפורט למעלה, כי נכון יהיה שהמבקש הוא שיחזיק בתפוסים וזאת בכפוף לתנאים שיפורטו להלן.

תפוס 1 (דגם 450R)

9. מחוות הדעת מומחה (מיום 21.06.15) של מז"פ עולה כי מספר השלדה שמופיע על גבי התפוס 1 וכן התווית שעליה מוטבע מספר המנוע אינם מקוריים וכי ניסיונות לחשוף את מספר השלדה המקורי לא צלחו. כזכור אלו נתפסו בידי המשיב הפורמאלי 1.

10. חיזוק לעמדת המבקש ניתן למצוא בזיהוי הוודאי של המבקש את האופנוע כאופנוע שנגנב מבית העסק שלו.

המבקש הוא שיזם את הפניה לתחנת המשטרה לאחר שזיהה את האופנוע מופיע למכירה באתר האינטרנט, זאת לאחר שיצר קשר וניהל מו"מ עם המשיב הפורמאלי 1, שפרסם את התפוס 1 למכירה. בחקירתו מיום 26.04.15 מסר המבקש סימנים מיוחדים אשר תומכים בסבירות גבוהה בזיהוי של המבקש: "...האופנוע ייחודי בחלקים שלו ואני מתכוון שהמערכת פליטה הוחלפה על ידי למערכת יושימורה, מכסה מצמד הוחלף למכסה תוצרת בויזן בצבע שחור אפור, ספוג הכידון הוחלף לספוג בצבע לבן השונה מהמקור. בתוך החישוקים הותקנה מערכת טיובס מיוחדת...במודעה היו 4 תמונות של האופנוע וכך זיהיתי את האופנוע בוודאות כי גם היו מדברות פרט לתוספות שהוספתי...בתמונות ראיתי שהאופנוע נשאר כמו שהוא ולא הוסיפו או פירקו חלקים" (גיליון 1 ש' 7-15).

בהמשך ציין המבקש כי לאחר שפגש, יחד עם השוטרים במשיב הפורמאלי 1 עם האופנוע זיהה את האופנוע מיד (גיליון 2 ש' 18-19). כך אף בדוח פעולה של השוטר יוגב כהן מיום 26.04.15 בו צוין כי: **"...כאשר השוטר חגי סימן לי שגיל (המבקש) זיהה בוודאות שזה האופנוע שלו בעזרת סימנים מזהים יצאתי מהרכב..."**

בנוסף **צירף המבקש רישיון כלי תחבורה** על שמו לדגם האופנוע התפוס המעיד על בעלותו **וחשבוניות על קניית התוספות** שהתקין על גבי התפוס 1.

11. חיזוק נוסף למסקנה אליה הגעתי ניתן למצוא **בתגובה של המשיב הפורמאלי 1 כאשר המבקש הגיע יחד עם המשטרה למפגש עמו**. בדוח פעולה של השוטר חגי מיום 26.04.15 צוין זה: **"כאשר הבחור שמוכר את האופנוע ראה את הרכב של הבילוש הוא זרק לאוויר משפט "כוס אומו הבילוש הגיעו". נשאלת השאלה אם המשיב הפורמאלי 1 התנהל כשורה מה לו להלין ש"הבילוש" הגיעו?!**

גם הפרטים שמסר המשיב הפורמאלי 1 למבקש שביקש כביכול לרכוש ממנו את התפוס 1 מעלות חשד. המשיב הפורמאלי 1 שיקר ביחס לשנת הייצור של התפוס 1 כמו כן ציין המבקש כי: **"אני שאלתי את פרחן (המשיב הפורמאלי 1) למה אין לו רישיונות והוא ענה לי שזה דגם שאין לו רישיונות ואני רוצה לציין שאין דבר כזה רכב שנוסע בארץ מהסוג הזה ללא רישיונות"** (גיליון 2 ש' 27-28).

12. לדידי, **אף התנהלות המבקש לאורך כל הדרך מחזקת המסקנה אודות זיקתו לתפוס**. ראשית, המבקש התלונן אודות הגניבה מיד לאחר שזו אירעה. המבקש מסר פרטים מלאים והציג כאמור חשבוניות קניה ורישיונות מתאימים.

שנית, המבקש זיהה התפוס ושוב, בחר ליצור קשר עם הרשות המתאימה, כדי להשיב את שנגזל ממנו. שלישית, המבקש לא קפא על השמרים. המבקש הוא שיזם ההליך דנן. הוא שהגיש בקשה לבית המשפט והוא שהביע עניין להשיב התפוס 1.

כאמור, המשיב הפורמאלי 1 הביע את התנגדותו להשבת התפוס 1 למבקש רק שנתבקשה תגובתו לבקשת המבקש. **המשיב הפורמאלי 1, משום מה, בחר שלא להגיש בקשה דומה להחזרת התפוס 1 מיוזמתו.**

מעבר לאמור, בחקירתו מיום 04.08.15 מסר המשיב הפורמאלי 1 כי **מבחינתו הוא מאשר למשטרה להשמיד את התפוס 1** והוסיף כי פנה למי שמכר לו את התפוס וסיכם עמו ב"משפט בדואי" שזה יחזיר לו את הכסף ששילם לו בעבור התפוס 1 (גיליון 2 ש' 10-14, אם כי בחקירה מיום 6.7.16, אליה זומן בעקבות הבקשה דנן, מסר כי מתנגד שהתפוס 1 יוחזר למבקש).

13. התשתית הראייתית של המשיב הפורמאלי 1 נשענה על שטר מכר, עדות של חליל אלנאברי שהעיד כי נכח במעמד המכירה ועדותו של חליל אלויקלי (להלן: "המוכר 1") שאישר כי מכר את התפוס למשיב הפורמאלי 1 וכן זיכרון דברים שנערך בין המשיב הפורמאלי 1 לבין המוכר 1.

המשיב הפורמאלי 1 הגיש כאמור זיכרון דברים מיום 30.08.16 בינו לבין המוכר 1 לפיו רכש את התפוס 1 בתמורה לסכום של 35,000 ₪. בחקירה של המוכר 1 אישר זה כי מכר בסכום זה את התפוס למשיב הפורמאלי 1 אך ציין כי אף הוא רכש את התפוס 1 ממוכר אחר (מחקירת המשטרה עולה כי מוכר זה נפטר כחודש לאחר מכירת האופנוע למוכר 1) והציג זיכרון דברים לאישור דבריו (אציין כי אין התאמה בין החתימה של המוכר 1 על זיכרון הדברים שהציג בעת שרכש את התפוס 1 מהמוכר האחר לבין החתימה על זיכרון בינו לבין המשיב הפורמאלי 1).

כשנשאל המשיב הפורמאלי 1 בחקירתו מיום 26.04.15 אם יש לו רישיונות לתפוס ציין זה: **"יש לי את השטר מכר שהשוטר לקח ממני, מצוין שם הפרטים של האופנוע השנה ומס' השילדה"** (גיליון 2 ש' 16-17). כשנשאל בהמשך: **"מה יש לך לומר אם אני אומר לך שהפרטים הרשומים בשטר המכר אינם זהים לפרטים של האופנוע שנמצאת איתו"** השיב המשיב הפורמאלי 1: **"אני בטוח במאה אחוז שהפרטים תואמים, עודה חבר שלי בדק לי את מספר שילדה ומנוע וראה שהם תואמים"** (גיליון 2 ש' 20-23).

כשנשאל חליל אלנאברי, אחד העדים שהעיד כי נכח בעת ביצוע המכירה בין המוכר 1 להמשיב הפורמאלי 1, בחקירתו מיום 06.04.16 מי בדק האם הפרטים בשטר המכר תואמים לפרטים שעל האופנוע השיב זה (בניגוד למה שהמשיב הפורמאלי מסר בחקירתו) כי הוא זה שבדק זאת עם המוכר 1. וכשנשאל האם ראה שמספרים תואמים השיב: **"האמת שזה באנגלית ואני לא זוכר"** (גיליון 1 ש' 10-13).

כן יצוין כי יש פער בין מחיר הקנייה עליו מדווח המשיב פורמאלי 1 (35,000 ₪ - חקירה מיום 26.04.15 גיליון 2 ש' 13) לבין המחיר עליו מדווח העד חליל (לא פחות מ 36,000 ₪, אם כי הוא לא יודע על כך בוודאות - גיליון 1 ש' 6-7).

תפוס 2 (מדגם 250R)

14. מחוות הדעת מומחה (מיום 30.12.14) של מז"פ עולה כי ההטבעה של מספר השלדה שמופיע על גבי התפוס 2 אינה מקורית עוד צוין בדו"ח כי: **"לאחר טיפול כימי הצלחתי לחשוף חלק מהטבעת מספר השלדה המקורית -982"**.

עוד עולה מחוות הדעת כי התווית שעליה מוטבע מספר המנוע אינה מקורי וכי **משטח הטבעת מספר**

מנוע באופנוע הנ"ל הוסר ובמקומו הוטבע מספר מנוע הלא מקורי הנ"ל.

בסיכום תיק החקירה מיום 21.09.15 עולה כי המתלון (אח המבקש) והמשיב הפורמאלי 2 הציגו שטר מכר של התפוס 2 עם פרטי שלדה ומנוע שונים. בדוח סיכום החקירה נאמר כי: "...היות ולאחר בדיקת מז"פ עולה כי נמחקו 3 ספרות האחרונות בשלדה שלאחר חשיפתם עלה כי למתלון מדובר בספרות 982 וכי לאחר חשיפתם תאמו בדיוק לשטר המכר שהציג המתלון גיל. טרם החשיפה תאמו הספרות בשלדה את שטר המכר של הלאל אך זאת כאמור מבלי לכלול את הספרות האחרונות...כמו כן מספר מנוע שהיה טבוע על האופנוע ועל שטר המכר של גאמל, התגלה כמזויף מבדיקת מז"פ". בהמשך צוין בסיכום חקירה כי: "משיחה עם איש מז"פ נאמר לי בנוסף כי הכיתוב על השלדה אמור להיות מורכב מצירוף של 17 אותיות ומספרים כפי שמופיע בשטר המכר של גיל"

כאמור המבקש צירף תעודת יצרן מקורית של אופנוע "הונדה" דומה שמספר השלדה שלו מסתיים בספרות 982, שהן הספרות המקוריות שהתגלו לאחר הטיפול הכימי שבוצע ע"י חוקר מז"פ.

15. חיזוק לעמדת המבקש ניתן למצוא בזיהוי הוודאי של המתלון (אח המבקש) את האופנוע כאופנוע שנגנב מבית העסק שלו. המתלון הוא זה שיצר קשר עם המשטרה לאחר שזיהה את התפוס 2 מוצג למכירה באינטרנט בחקירתו מיום 17.08.14 מסר מתלון כי: "ולפני חודש וחצי ראיתי פרסום של האופנוע צילום של הכנף מאחורה ולא צילום של כל האופנוע מכון שאני הרכבתי את האופנוע ויש רק אופנוע כזה אחד בעולם כי אני הרכבתי אותו והשם שלי רשום עליו זיהיתי ישר שמדובר באופנוע שלי...".

בהמשך לאחר שהמתלון יצר קשר עם המשיב הפורמאלי 2 לקנות את התפוס 2 מסר לו זה כי האופנוע נמצא במוסך והפנה אותו למוסך על מנת לראות את התפוס 2. כאשר הגיע המתלון יחד עם המבקש למוסך זיהה הוא באופן וודאי כי מדובר באופנוע שלו: "אני זיהיתי את האופנוע הוא היחידי בעולם אני מכיר אותו אני הזמנתי אותו ואני הרכבתי אותו הוא שלי ויש לי סימנים מזהים השם שלי כתוב על הצד של האופנוע בפלסטיק זה האופנוע שלי באופן וודאי ואני מזהה אותו" (גיליון 2 ש' 19-21).

כך גם עולה מחקירתו של המבקש מיום 17.08.14: "...ראינו את האופנוע אני מיד זיהיתי את האופנוע אני מכיר את האופנוע אני מטפל באופנוע אני מוסכניק אני מכיר את האופנוע יש לו סימנים כמו האגוז מדובר באד/גוזז מקורי שיש אותו רק בשנת 2010 והאופנוע ואת האגוז הזה אפשר להרכיב רק משנת 2010 כי משנת 2010 שינו את האגוז כך שאי אפשר להרכיב אגוז כזה...אני הרכבתי אותו והוא מקורי..." (גיליון 1 ש' 5-9).

מעבר לאמור, המתלון צירף מסמכים המעידים על קניית התפוס, כן צירף תמונות של התפוס לפני הפריצה וצילום של התפוס לאחר שנתפס על ידי המשיבה מהם ניתן לראות בבירור כי שמו של המתלון "GIL ROE" כתוב על האופנוע באותו מיקום.

כך אף עולה מסיכום החקירה: " בנוסף הציג המתלון גיל מסמכים בדבר קניית האופנוע בתשלומים ושמו של המתלון גיל מוטבע במדבקות על האופנוע בכיתוב באנגלית gil roe..."

16. חיזוק נוסף למסקנה אליה הגעתי ניתן למצוא בתגובה של המשיב הפורמאלי 2 כאשר המבקש הגיע יחד עם המשטרה למוסך. בחקירתו של המבקש מיום 17.08.14 ציין זה כי כאשר הגיע יחד עם השוטרים למוסך בו היה התפוס הגיע הבחור בחולצה הכחולה ושאל אותו: "...עם מי הוא דיבר בטלפון ואני אמרתי לו שזה אני והוא אמר לי למה הבאת משטרה אם היית אומר לי שזה האופנוע שלך היינו מסתדרים אז אמרתי לו שאם הייתי אומר לו בפלאפון שזה האופנוע שלך היינו מסתדרים..." (גיליון 2 ש' 26-28).

17. לדידי, אף התנהלות המתלון והמבקש לאורך כל הדרך מחזקת המסקנה אודות זיקתו לתפוס. ראשית, המתלון והמבקש התלוננו אודות הגניבה מיד לאחר שזו אירעה. המבקש והמתלון מסרו פרטים מלאים והציגו כאמור חשבוניות קניה ורישיונות מתאימים.

שנית, אלה זיהו את התפוס 2 מוצג באינטרנט למכירה, יצר קשר עם ההמשיב הפורמאלי 2 ולאחר שראה את התפוס 2 וזיהה אותו באופן וודאי יצר קשר עם הרשות המתאימה, כדי להשיב את שנגזל ממנו. שלישית, המבקש לא קפא על השמרים. המבקש הוא שיזם ההליך דן. הוא שהגיש בקשה לבית המשפט והוא שהביע עניין להשיב התפוס 2.

כאמור, משיב הפורמאלי 2 הביע את התנגדותו, באמצעות בא כוחו, להשבת התפוס 2 למבקש, וזאת רק כשנתבקשה תגובתו לבקשת המבקש. המשיב הפורמאלי 2, משום מה, בחר שלא להגיש בקשה דומה לבית המשפט.

18. התשתית הראייתית של המשיב הפורמאלי 2 נשענה על זיכרון דברים בינו לבין אלוג' עודה (להלן: "המוכר 2") מי שמכר לו לטענתו את התפוס 2, על שטר המכר שהגיש ועל עדותו של יאסר אבו אלמאסק שנכח בעת המכירה.

המשיב הפורמאלי 2 הגיש כאמור זיכרון דברים מיום 24.04.14 בינו לבין המוכר 2 לפיו רכש את התפוס

2 בסכום של 33,000 ₪ במזומן. לא ניתן לאמת את האמור בזיכרון הדברים עם המוכר 2 שכן זה נהרג
בנפילת טיל בעזה במהלך מבצע צוק איתן.

יחד עם זאת נראה כי על פניו קיימת סתירה בין זכרון הדברים אותו הציג המשיב הפורמאלי 2, אשר
נושא את התאריך 24.04.14, שהוא יום חמישי בשבוע, לבין עדותו של אבו אלמאסק שהובא לתמיכה
בגרסת המשיב הפורמאלי 2, אשר העיד על עסקה והעמסת התפוס 2 על רכב בו נהג המשיב הפורמאלי
2 דווקא ביום שבת (חקירה מיום 15.12.14 גיליון 1 ש' 4 + 11).

תקנת השוק

19. חרף העובדה כי המשיבים הפורמאליים הציגו שטרי מכר וזיכרון דברים **שרכשו את התפוסים כדין
ובתום לב לא שוכנעתי שהמשיבים הפורמאליים הוכיחו כי קנו זכות בתפוסים בהתאם לתקנת
השוק.**

20. כאמור המשיבים הפורמאליים הציגו זיכרון דברים שערכו מול המוכרים, בנסיבות אלו יש לבחון האם חלה
במקרה דנן תקנת השוק.

21. סעיף 34 לחוק המכר, התשכ"ח-1968 (להלן: "חוק המכר") קובע:

**"נמכר נכס נדעלידימישעו סקבמכירת נכסים מסוגו של הממכרו המכירה היתה במהלך הרגיל של עסקיו,
עוברת הבעלות לקונה הנקי המכלשעבוד,
עיקול וזכות אחרת בממכר אף אם המוכר לא היה בעל הממכר אלא היה זכאי להעבירו כאמור,
ובלבד שהקונה קנהו קיבל אותו ולחזקתו בתום-לב".**

מעיון בסעיף 34 לחוק המכר עולה כי נדרשים 4 תנאים מצטברים אשר בהתקיימם יעבור נכס
במיטלטלין לבעלות הקונה אף אם המוכר אינו הבעלים של הנכס.

התנאי הראשון הוא היותו של המוכר עוסק במכירת נכסים מסוג הנכסים שמכר וכי ביצע את המכירה
במהלך עסקיו הרגיל.

התנאי השני הוא שהקונה שילם את התמורה הממשית בגין הנכס.

התנאי השלישי הוא שהקונה רכש את הנכס בתום לב.

עמוד 9

התנאי הרביעי הוא כי תתבצע העברת בעלות וחזקה על הנכס.

הנכס נמכר ממוכר העוסק במכירת נכסים מסוגו של הממכר והמכירה היא במהלך עסקים רגיל:

המשיבים הפורמאליים לא רכשו את האופנועים ממי שעוסק במכירת אופנועים.

כאמור, המשיבים מסרו בחקירתם כי רכשו את האופנועים מבעלים קודמים שאינם עוסקים במכירת אופנועים.

בעניינו של המשיב הפורמאלי 1 עולה כי המוכר שמכר לו את התפוס 1 רכש אף הוא לטענתו את התפוס 1 מאדם אחר, ומכר למשיב הפורמאלי 1 אך בחלוף 4 חודשים.

הקונה שילם את התמורה הממשית בגין הנכס:

המשיבים הפורמאליים ציינו כי רכשו את התפוסים בסכומים שמהווים תמורה ממשית לערכם של התפוסים ואין ראיה הסותרת טענתם זו.

הקונה רכש את הנכס בתום לב:

סבורני כי עולה ספק אף ביחס לתום הלב של המשיבים הפורמאליים בעסקאות בהן רכשו את התפוסים מהמוכרים וזאת בהקשר לתגובתם של המשיבים בעת שהופיע המשטרה.

בדוח פעולה של השוטר חגי מיום 26.04.15 תיאר זה את תגובתו של המשיב הפורמאלי 1 בשעה שראה את המשטרה מגיעה יחד עם המבקש: **"כאשר הבחור שמוכר את האופנוע ראה את הרכב של הבילוש הוא זרק לאוויר משפט "כוס אומו הבילוש הגיעו".** כאמור פעיל, אם רכש המשיב הפורמאלי את התפוס 1 בהתאם לתקנת השוק, מדוע הלן על כך ש"הבילוש הגיעו"?

מעבר לאמור גם אמירתו של המשיב הפורמאלי 1 בחקירתו כי מבחינתו המשטרה רשאית להשמיד את התפוס כמו גם העובדה כי הגיע עם המוכר 1 להסכם כי יקבל ממנו חזרה את סכום הכסף ששילם לו מעלות חשד ביחס לכשרות העסקה ולתום הלב של המשיב הפורמאלי 1 בשעה שרכש את התפוס 1.

גם תגובתו של המשיב הפורמאלי 2 כאשר פנה למבקש ואמר לו **"למה הבאת משטרה אם היית אומר לי שזה האופנוע שלך היינו מסתדרים"** מעלה חשד ביחס לכשרות העסקה ומעלה תהיות ביחס לתום הלב של המשיב הפורמאלי 2 בשעה שרכש את התפוס 2, שהרי מה יש לו להסתדר עם המבקש לו רכש הזכויות בתפוס 2 בתום לב ובדרך מקובלת.

תתבצע העברת בעלות וחזקה על הנכס:

לא ניתנה כל הוכחה כי בוצעה העברת בעלות של התפוסים למשיבים הפורמאליים מלבד העובדה כי אלו נמצאו ברשותם, ואלו טענו בחקירתם כי בסוג תפוסים אלו לא נהוג לבצע העברת בעלות. אציין כי גם את טענה זו של המשיבים הפורמאליים לא ניתן היה לסתור - ראו תגובת ב"כ המשיבה בעניין זה (עמ' 4 ש' 25 לפרוטוקול מיום 18.09.16).

הנה כי כן, מניתוח התנאים המצטברים עולה כי המשיבים הפורמאליים אינם עומדים בחלק משמעותי של התנאים הנדרשים בתקנת השוק ובנטל ההוכחה הנדרש על מנת לזכות בתפוסים מכח תקנת השוק.

סיכום

22. סוף דבר, אני סבור שהתשתית הראייתית שהוצגה על ידי המבקש הייתה משכנעת מזו שהציגו המשיבים הפורמאליים. אני סבור שהתשתית הראייתית שהוצגה על ידי המבקש מתאימה לסוג ולשלב זה של ההליכים, (ראיה מנהלית, ברמה של ראיות לכאורה), וזאת להבדיל מהתשתית הראייתית שהוצגה על ידי המשיבים הפורמאליים, שלא הגיעה לרמה זו.

למותר לציין כי עיסוקו של המבקש, ושילוב הראיות ביחס לכל אחד מהתפוסים, מחזקים את התשתית הראייתית שפורטה לעיל, בהקשר של שני התפוסים גם יחד.

יש לתת את הדעת לכך כי הגם שככלל נקודת המוצא היא החזרת התפוס לידי האדם שממנו נתפס התפוס, סעיף 34 לפסד"פ מאפשר לבית המשפט להורות על החזרת תפוס לכל אדם התובע זכות בחפץ.

בנוסף לא למותר לציין כי החזקה בכלי הרכב עובר לתפיסה אינה מקנה, כשלעצמה, זכות אוטומטית להשבת כלי הרכב למחזיק האחרון. בעניין זה ראו ב"ש (מחוזי - י"ם) 4100/08 **טרייד אין השרון בע"מ נ' קרני**, (פורסם בנבו).

בענייננו, השילוב בין תשתית ראייתית איכותית יותר מצדו של המבקש ביחס למשיבים הפורמאליים, עם ראיות המלמדות על זיוף שבוצעו בתפוסים ואשר נקשרו למשיבים הפורמאליים שהחזיקו בתפוסים עת היו מזויפים הם ששכנעוני להחזיר התפוסים לידי המבקש.

אף העובדה שהמשיבים הפורמאליים לא הוכיחו כדבעי כי קנו זכות בתפוסים בהתאם לתקנת השוק, מחזקת מסקנה זו.

יחד עם זאת, הריני לשוב ולהבהיר כי אין בהחלטתי אודות מסירת החזקה בתפוסים למבקש כדי להכריע בשאלת הבעלות בתפוסים וכי לצדדים שמורה הזכות לפתוח בהליך אזרחי מתאים לצורך הכרעה בסוגיה

ז.

23. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על החזרת התפוסים לידי המבקש בכפוף לתנאים הבאים:

א. חתימה על התחייבות עצמית על סך 50,000 ₪.

ב. חתימת ערב צד ג' על סך 20,000 ₪.

ג. איסור דיספוזיציה או מכירת או העברת אחד מן התפוסים לידי אחר.

המשיבה תחזיר התפוסים לידי המבקש עם הצגת אישור על מילוי התנאים א' ו-ב'.

תקפם של התנאים הנ"ל הוא למשך 180 יום מהיום. מובהר כי אין בהחלטה זו כדי לייתר הצורך של המבקש לפעול על פי כל דין לעניין שימוש בתפוסים.

לא למותר לציין כי מי מהצדדים יוכל לפעול בתוך התקופה של 180 יום בעניין מיצוי זכויותיו במסגרת הליך אזרחי מתאים.

המזכירות תעביר העתק מההחלטה למבקש, למשיבים הפורמאליים ולמשיבה.

שני תיקי פ"א בצירוף האסמכתאות של הסנגור, נמסרו לידיה של עו"ד הוס שנכחה באולמי בעת מתן ההחלטה. עו"ד הוס מתבקשת להעבירם לחוקר אטון שהופיע מטעם המשיבה בבקשה.

זכות ערר כחוק.

ניתן היום, כ"ט בתשרי תשע"ז, (31 באוקטובר 2016), בהעדר הצדדים.